

βεως διεκοίνωσεν εἰς τοὺς διαφόρους κυβερνήσεις τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν τῆς ναυτικῆς κινήσεως ἐν τῷ κάτω Δουνάβει κατὰ τὸ 1871 συγκρίσει πρὸς τὴν κίνησιν τοῦ 1870. Ἐκ τῆς στατιστικῆς ταύτης προκύπτει ὅτι ἡ κίνησις τοῦ ἀγγλικοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ ἠϋξήσε κατὰ 15 πλοῖα καὶ 4, 200 τόννους. Κατὰ τὸ 1870, 566 ἀγγλικά πλοῖα ἦσαν ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἐξ ὧν τὰ 155 ἦσαν ἀτμόπλοια, τὰ δὲ 241 ἰστιοφόρα. Κατὰ τὸ 1871, ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων ἐφθάσε τὰ 581, ὧν τὰ 240 ἀτμόπλοια, καὶ 141 ἰστιοφόρα. Ὡστε ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους ἡ κίνησις τοῦ ἀγγλικοῦ ἐμπορικοῦ ἠϋξήσε κατὰ 5 ἐπὶ τοῖς 100 καὶ ἡ μὲν κίνησις τῶν ἰστιοφόρων ἠλαττώθη κατὰ 53 ἐπὶ τοῖς 100, τῶν δὲ ἀτμοπλοίων ἠϋξήσε κατὰ 33 ἐπὶ τοῖς 100.

* Ἐν Λονδίῳ ἡ κατανάλωσις τοῦ ἀεριοφώτος (gas) ἀνέρχεται εἰς 11,491, 000,000, κυβικῶν ποδῶν κατ' ἔτος· ἡ δὲ κατανάλωσις τῶν γαιανθράκων, τῶν χρησιμευόντων πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀεριοφώτος ἀνέρχεται εἰς 1,572,000, 000 τὸν ἑτησίως.—Αἱ ἐταιρίαι δὲ τοῦ ἀεριοφώτος λαμβάνουσιν ἐκ τῶν 250,000 πελατῶν τῶν λίρας στερλίνας 2,200, 000 ἢτοι 62 περίπου ἑκατομμύρια δραχ.

* Μέχρι τῆς σήμερον ἔχουσι πληρωθῆ ὑπὸ τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Πρωσίαν, ἀπέναντι τῆς συμφωνηθείσης πολεμικῆς ἀποζημιώσεως, 2 δισεκατομμύρια 868,000,000. Ἡ πληρωμὴ ἐγένετο ὡς ἀκολουθῶς: 100 ἑκατομ. ἐπληρώθησαν εἰς χρυσόν.—75 ἑκατομ. εἰς ἀργυρὰ πεντόφραγκα.—88 ἑκατομ. εἰς γερμανικὰ νομίσματα.—745 ἑκατομμ. εἰς συναλλαγματικὰς ἐπὶ Βερολίνου, 117 εἰς συναλλαγματικὰς ἐπὶ Φραγκφούρτης, 262 ἐπὶ Ἀμβούργου, 250 ἐπὶ Ἀμστελδοδάμου, 265 ἐπὶ Λονδίνου, καὶ 147 ἐπὶ Βελγίου.—125 ἑκατομμύρια εἰς χαρτονομίσματα τῆς γαλλικῆς τραπεζῆς.—525 ἑκατομμ. διὰ μέρος τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Ἀνατολῆς, ἀνήκον εἰς τὴν Γαλίαν καὶ παραχωρηθὲν εἰς τὴν Γερμανίαν.

* Ἐσχάτως γενομένης ἀπαριθμήσεως εὐρέθη ὅτι ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσι 12,000 σφαιριστήρια, 1,200 λεωφορεῖα, 8,000 ιδιωτικαὶ ἄμαξαι, 10,000 ἀγοραῖαι καὶ εἰκοσιπεντακισχίλιαι ἄμαξαι φορτηγαί.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΙΑΤΙΚΑ.

ΤΙΣ Η ΔΑΠΘΕΣΤΕΡΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ. — Ὁ ἐπὶ τῶν σταυροφοριῶν ἀκμάσας βασιλεὺς τῶν Σαρακηνῶν Σαλαδῖνος ἔχων ἀνάγκην χρημάτων ἕνεκα τῶν συνεχῶν πολέμων, δι' οὓς ἐξήντηλησε τοὺς θησαυροὺς του, ἀπεφάσισε νὰ προσφύγῃ εἰς πλούσιόν τινα Ἰουδαῖον τοκογλύφον, Μελχισεδέκ καλούμενον. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ τοκογλύφος οὗτος ἐζήτει συνήθως ὑπέρογκον τόκον καὶ ἦτο πρᾶς ἐτι ἀμφίβολον ἂν κατεπείθετο νὰ δανείσῃ τὸν σουλτάνον, καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἐτέρου καὶ ὁ Σαλαδῖνος δὲν ἐπεθύμει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν κατ' αὐτοῦ, ἐπενόησε μέσον τι δι' οὗ ἡλπιζε νὰ τύχῃ τοῦ σκοποῦ του. Προσεκάλεσεν ἐνώπιόν του τὸν Ἰουδαῖον καὶ τῷ εἶπε:

— Μελχισεδέκ, πολλοὶ μοὶ εἶπον ὅτι εἶσαι σοφὸς ἄνθρωπος καὶ ἐπιστήμων καὶ ἔχεις πολὺ ἐνδιατρίψει εἰς τὰ θεολογικά. Ἦθελον λοιπὸν νὰ μάθω ἀπὸ σέ ποία θρησκεία ἡ μωαμεθανικὴ, ἡ ἰουδαϊκὴ ἢ ἡ χριστιανικὴ σοὶ φαίνεται καλλιτέρα καὶ ἀληθής.

Ὁ Ἰουδαῖος ὅστις ἦτο πονηρὸς πολὺ, ἐνόησεν ἀμέσως τὴν παγίδα, ἣν τῷ ἔστησεν ὁ Σουλτάνος, καὶ εἶδεν ὅτι ὅποιαν δὴποτε θρησκείαν καὶ ἂν ἔλεγεν ὅτι προτιμᾷ θὰ τὴν ἐπάθαινε· διότι ἂν μὲν προτίμα τὴν μωαμεθανικὴν ἀμέσως θὰ τὸν προσεκάλουν νὰ γίνῃ μωαμεθανὸς, ἂν δὲ τὴν ἰουδαϊκὴν ἢ τὴν χριστιανικὴν, ὁ Σαλαδῖνος θὰ τὸν ἐτιμῶρει σκληρότατα ὡς ὑβριστὴν τῆς θρησκείας του. Δὲν ἀπώλεσεν ὁμοῦς τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας εἶπε τῷ σουλτάνῳ:

— Κραταϊώτατε μονάρχα, ἡ ἐρώτησις ἣν μοὶ ἀπευθύνετε, εἶναι ὥραία καὶ

σπουδαιότητι. Ἀλλὰ διὰ ν' ἀπαντήσω εἰς αὐτὴν καταλλήλως, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς διηγηθῶ κατὰ πρῶτον μικρὸν τι διήγημα.

»Εὐθυμοῦμαι ὅτι πολλάκις ἤκουσα ὅτι, δὲν γνωρίζω εἰς ποίαν χώραν, εἰς πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος εἶχε μεταξὺ πολλῶν ἄλλων κοσμημάτων καὶ δακτυλίδιον ἀνεκτιμῆτου ἀξίας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις τὸ ἐθεώρει ὡς καύχημά του, ἠθέλησε νὰ τὸ ἀφίσῃ εἰς τοὺς κληρονόμους του ὡς μνημεῖον τοῦ πλούτου του καὶ διέταξε διὰ διαθήκης ὅτι πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς κληρονόμος του καὶ ὡς τοιοῦτος νὰ τιμᾶται ὑπὸ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας ὅστις τῶν νύϊων του μετὰ τὸν θάνατόν του εὗρεθῇ ἔχων ἐκεῖνο τὸ δακτυλίδιον. Ὁ δὲ κληρονομῆσας τὸ δακτυλίδιον τὴν αὐτὴν θέλησιν ἐξέφρασεν ἐν τῇ διαθήκῃ του, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ τούτου κληρονόμος, καὶ οὕτω συνέβη ὥστε ἐν βραχεῖ χρονικῷ διαστήματι τὸ δακτυλίδιον νὰ περιέλθῃ εἰς πολλὰς χεῖρας, ὅτε τέλος περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν πατρὸς τινος ἔχοντος τρία τέκνα, καὶ τὰ τρία ὠραῖα, ἀξιέραστα, ἐνάρετα καὶ εὐπειθῇ εἰς τὸν πατέρα. Μαθόντα ταῦτα τὰ πλεονεκτήματα τὰ ἀπονεμόμενα εἰς τὸν κληρονόμον τοῦ δακτυλίδιου περιεποιούντο τὸν γέροντα ἤδη πατέρα των, ὅπως τὸ ἀποκτήσωσιν. Ὁ ἀγαθὸς πατήρ, ὅστις ἐξ ἴσου ἠγάπα καὶ ἐξετίμα καὶ τὰ τρία τέκνα του, καὶ ὅστις εἶχε ὑποσχεθῇ τὸν δακτύλιον καὶ εἰς τὰ τρία, εὗρεθῇ εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, ἀγνοῶν εἰς ποῖον νὰ τὸν δώσῃ. Ἦθελε νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ τὰ τρία τοῦ τέκνα, καὶ ἡ φιλοστοργία του τὸν ἔκαμε νὰ ἐπινοήσῃ μέσον τι κατάλληλον. Ἀπετάνθη κρυφίως εἰς ἐπιτηδειότατον χρυσοχόον καὶ τῷ παρήγγειλε νὰ κάμῃ δύο ὅμοια δακτυλίδια· τὰ δακτυλίδια ἐγένοντο, καὶ ἐγένοντο τοσοῦτον ὅμοια πρὸς τὸ πολῦτιμον δακτυλίδιον του, ὥστε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ψευδῇ τοῦ ἀληθοῦς. Ἐδωκε λοιπὸν ἰδίᾳ εἰς ἕκαστον τέκνον του ἓν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἠγέρθησαν ὡς ἕκαστος ἐννοεῖ

μεγάλαι φιλονεικίαι μεταξὺ τῶν τριῶν ἀδελφῶν· ἕκαστος ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος νόμιμος κληρονόμος, καὶ ἀπῆτει καὶ οἱ ἄλλοι νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσιν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠρνοῦντο. Τότε ἕκαστος ἐπεδείξατο τὸ πολῦτιμον δακτυλίδιον· εὗρεθῃσαν δὲ τόσον ὅμοια, ὥστε οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ποῖον τὸ ἀληθές. Ἠγέρθη δίκη, ἥτις ὁμως μένει ἐκκρεμῆς μέχρι τοῦδε.

»Τὸ αὐτὸ συμβαίνει, κραταιότατε μονάρχα, καὶ ὡς πρὸς τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τοὺς τρεῖς λαοὺς, περὶ ὧν μοὶ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ μ' ἐρωτήσητε. Ἐκαστος νομίζει ὅτι εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ μόνος κάτοχος τῶν ἀληθῶν νόμων καὶ τῶν ἀληθῶν παραγγελμάτων αὐτοῦ. Ποῖος τώρα τῶν τριῶν ἔχει δίκαιον, καὶ τίνας αἱ ἀξιώσεις εἰσὶ βασιμώτεραι, εἶναι πρᾶγμα ἀβέβαιον, καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἀβέβαιον θὰ μείνῃ καὶ ἐπὶ πολὺ ἔτι.»

Ὁ Σαλαδῖνος εἶδεν ὅτι διὰ τῆς ἀπαντήσεώς του ταύτης ὁ Ἰουδαῖος διέφυγεν ἐπιτηδείως τὴν παγίδα, ἣν τῷ ἔστησεν. Ἐνόησε δὲ ὅτι περιττὸν θὰ ἦτο νὰ ἐπινοήσῃ καὶ νέα τεχνάσματα κατὰ τοῦ πανούργου Ἰουδαίου. Τῷ ὠμίλησε λοιπὸν εἰλικρινῶς, τῷ ὠμολόγησε τί ἐσκόπευε νὰ τῷ κάμῃ ἐν ἡ περιπτώσει ἄλλως ἀπεκρίνετο, καὶ ἐπὶ τέλους τῷ ἐξέθεσε τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, εἰς ἃς εὗρίσκετο. Ὁ δὲ Ἰουδαῖος φιλοτιμηθεὶς τῷ ἐδάνεισε τὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα, ἣν οὐ μόνον ἀπέδωκεν ὁ Σαλαδῖνος μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ καὶ δώρων καὶ τιμῶν ὑπερεπλήρωσεν αὐτόν.

— Ο ΝΑΣΤΡΑΔΙΝ-ΧΩΝΤΖΑΣ. — Ὁ Ναστραδῖν-Χώντζας, πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπορεύθη ἡμέραν τινὰ εἰς τινος ἐμποροῖα τρουῦ, πωλοῦντος κολλύρια θεραπεύοντα τὴν ὀφθαλμίαν. Ὁ ἐμποροῖα τρὸς εἶχεν ὀφθαλμοὺς κοκκίνους, ἐξοιδημένους, καὶ ἐφαίνετο ὑποφέρων πολὺ ἐξ ὀφθαλμίας. Ἀντὶ τοῦ ἐνὸς διῆρμ, ὅπερ ἐζήτησεν ὁ ἰατρὸς, ὁ Ναστραδῖν Χώντζας τῷ ἔδωκε γενναίως

δύο. — Πολλά μοι ἔδοσες, εἶπεν ὁ ἰα-
τρός. — Ὅχι, φίλε μου, τῷ ἀπεκρίνατο
ὁ γελωτοποιός, σοὶ δίδω ἐν διρὲμ διὰ
τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ ἐν ἄλλο διὰ σέ, ν'
ἀγοράσης ἐν κολλούριον νὰ ἱατρευθῇς,
ἱατρέ μου.

Μίαν ἡμέραν ἡ σύζυγος τοῦ Ναστρα-
διν Χώντζα, ἄλλη Εὐθείππη, ἐκρήμνι-
σε τὸν δυστυχῆ σύζυγόν της ἐκ τῆς κλί-
μακος τῆς οἰκίας των. Γείτων τις ἀκού-
σας τὸν μέγαν θόρυβον καὶ τὸ κακόν,
προέβαλε τὴν κεφαλὴν του ἐκ τοῦ πα-
ραθύρου καὶ, ἰδὼν τὸν Ναστραδιν-Χών-
τζαν ἐν τῇ ὁδῷ, τὸν ἠρώτησε τί συμβαί-
νει εἰς τὴν οἰκίαν του. — Τίποτε, γεί-

τονά μου, ἀπεκρίθη ὁ Χώντζας, ἡ γυ-
ναῖκά μου μόνον ἐπέταξε τὸ ὑποκάμισόν
μου ἀπὸ τὴν σκάλα. — Πῶς τὸ ὑποκά-
μισόν σου μόνον, τόσον κρότον καὶ τα-
ραχὴν ἤμπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ ἐν ὑποκά-
μισον; — Τί νὰ σοῦ πῶ, γείτονά μου,
ἠναγκάσθη νὰ εἶπῃ ἐπὶ τέλους, ἡμῖν ἡ
ἐγὼ μέσα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν σελ. 1039 τοῦ παρόντος φυλλαδίου παρα-
λήφθη νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ διατριβὴ τοῦ κ. Queux
de Saint Hilaire ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Revue po-
litique et littéraire. 2 Novembre 1872. p.
442—445.

Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι στήλ. α'. στίχ. 5
ἀντὶ IV διόρθου III.

ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ.

1.

Ποῖον ὀπωρικὸν κοπτόμενον κραυγάζει — Ἀχ! ἔλαιον!

2.

Κατὰ τὴ διαφέρουσιν οἱ ράπται ἀπὸ τοὺς ληστές;

ΓΡΙΦΟΣ

С

С

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΣΤ'. ΦΥΛΛΑΔΙῳ ΓΡΙΦΟΥ.

Ὁ ὕψων ἑαυτὸν οἰκτρῶς πίπτει

(Ὁ ὕψων ΕΑ.—φτ.—Ὦν—ικ—Τρῶς πίπτει.)

Τὸν γρίφον τοῦτον ἔλυσεν ὁ Κύριος Σαμουὴλ... τῇ συμπράξει διαφόρων λογίων.